

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.396/2011/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év június hó 8. napján tartott másodfokú nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társa** ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.16/2011/31. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

Az I. r. vádlott pénzügyi bűncselekményét folytatólagosan elkövetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérleteként (313/C. § (1) bek. b) pont és (2) bek. I. fordulata) minősíti.

A II.r. vádlott megjelölése helyesen: II. rendű vádlott.

Az eljárás során lefoglalt és a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.427/2011. számon bűnjelként kezelt tárgyak közül a 44. tétel alatti acélsodronyt elkobozza.

A többi tárgy lefoglalását megszünteti és a 4. sorszám alatti Nokia 3310. típusú mobiltelefont (imei: 351485/20/621586/3.) a Kft-nek, a 15. sorszám alatt kezelt 2 db. mobiltelefon közül az Ericsson T-290. típusú (imei: 35605800-154807-7) mobiltelefont tanú1-nek (lakcíme zártan kezelve) kiadni rendeli.

A bűnjeljegyzék 18-as, 19-es és 24-es tételei alatt szereplő dolgokat (hamutál, Siemens telefonkészülék, elsősegély doboz) a Közalapítvány számára kiadni rendeli.

A bűnjeljegyzék 1-től 3-ig, 5-től 14-ig, 16., 17., 20-tól 23-ig, 25-től 43-ig, 45-től 47-ig és 49. tételei alatt szereplő dolgok, továbbá a 15. sorszám alatt kezelt 2 db. mobiltelefon közül a Vodafone 331. típusú (imei: 353842020931141) mobiltelefon megsemmisítését rendeli el.

Az eljárás során lefoglalt és a Budapesti Rendőr-főkapitányság számláján 4776/2009. bűnügyre hivatkozással bűnjelként kezelt 1.460.- (egyezer-négyszázhatvan) forint lefoglalását megszünteti, az I. rendű vádlottnak kiadni rendeli, de a bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Az elsőfokú eljárás során összesen 789.965.- (hétszáznyolcvankilencezer-kilencszázhatvanöt) forint bűnügyi költség merült fel, melyből az I. rendű vádlott 409.795.- négyszázkilencezer-hétszázkilencvenöt) forintot, a II. r. vádlott 380.170.-

(háromszáznyolcvanezer-egyszázhetven) forintot köteles megfizetni az állam javára.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a II. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 13.220.- (tizenháromezer-kettőszázhusz) forint bűnügyi költségből 8.420.- (nyolcezer-négyszázhusz) forintot az I. rendű, 6.800.- (hatezer-nyolcszáz) forintot a II. r. vádlott köteles megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. október hó 18. napján kihirdetett 14.B.16/2011/31. számú ítéletével

Az I. r. vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/ és b/ pont), 6 rb. közokirattal visszaélés vétsége (Btk.277.§.(1) bekezdés) és készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége (Btk.313/C.§.(1) bekezdés b/ pont, (2) bekezdés I. fordulata) miatt - halmazati büntetésül 12 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/ és b/ pont) miatt 8 év fegyházra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett ítéltében az egyéb járulékos kérdésekről is, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlottak és védőik jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében.

A II. r. vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta.

Ebben arra hivatkozott, hogy az emberölés kísérletében nem vett részt, ezt egyik vallomásában sem ismerte el.

Az elsőfokú bíróság azt a tényt sem vette figyelembe, hogy ő a sértettet ellátta, a szűrés után elsősegélyt nyújtott neki. Ezt bizonyítja az elsősegély-doboz is, amin rajta van az ő ujjlenyomata és DNS-e. Kérte ennek a körülménynek a kivizsgálását. Hivatkozott arra is, hogy büntetlen előéletű, állandó lakcímmel és munkahellyel rendelkezik. Méltányos ítéletet kért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1043/2011/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügyben a vádlottak beismerésén nyugvó, megalapozott tényállást állapított meg, amit kellő terjedelemben megindokolt, és amit egyébként fellebbezési támadás nem is ért, így az a felülbírálat során is irányadó.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és cselekményeiket is törvényesen minősítette.

A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetések mindkét vádlottnál megfelelőnek tartotta, azok lényeges enyhítését nem látta indokoltnak.

A másodfokú tárgyaláson az ítélőtábla ismertette a büntetőeljárás során kiállított költségjegyzéket, a nyomozati iratok II. kötetének 469. oldalán található bűnjeljegyzéket, a 691. oldalról a Pannon GSM megkeresésre adott válaszát és A I. r. vádlott által csatolt orvosi igazolást.

A Kórház Fertőző Belosztálya a 2012. március hó 5. napján kelt orvosi jelentésében az I. r. vádlott vizsgálata alapján megállapította, hogy nevezettnek 2009. novemberében nyirokcsomó-megnagyobbodással járó akut HIV tünetegyüttese volt. A HIV fertőzöttség komoly psychoszociális változásokat okozott, ezért antidepresszáns kezelést is kapott. Rendszeres havonkénti, kéthavonkénti, majd háromhavonkénti ambuláns ellenőrzésre szorul.

Betegsége a tudomány jelenlegi állása szerint gyógyíthatatlan, életkilátásai igen korlátozottak.

Diagnózis: AIDS, reaktív depresszió.

A tárgyaláson a tanács elnökének kérdésére az I. r. vádlott, a II. r. vádlott és a sértett¹ is úgy nyilatkozott, hogy a tulajdonát képező, lefoglalt és bűnjelként kezelt dolgokra nem tart igényt.

Az I. r. vádlott védője a perbeszédében arra hivatkozott, hogy különösen a beismerés tényére figyelemmel, eltúlzottnak tartja a kiszabott büntetést, méltányosabb, enyhébb ítéletet kért.

Az I. r. vádlott felszólalásában a már ismertetett betegségéről, három további elítélésről nyilatkozott továbbá előadta, hogy a gyermekét - aki még tanul - a testvére neveli. Enyhébb büntetés kiszabását kérte.

A II. r. vádlott védője a védőbeszédében kitért arra, hogy a II. r. vádlott tevőlegesen nem vett részt a bűncselekmény elkövetésében, csupán bűnsegédként működött közre. A cselekmény kísérleti szakban maradt. Ezek miatt és a vádlott fiatal korára tekintettel méltányos ítélet meghozatalát kérte.

A II. r. vádlott felszólalásában megbánását hangsúlyozta, elmondta, hogy kibékült a családjával, rendszeresen tartja a rokonaival a kapcsolatot. Sikerült munkába is

állnia a büntetés-végrehajtási intézetben, és szeretne a sértettől még egyszer elnézést kérni.

A sértett¹ a másodfokú tárgyaláson elfogadta a II. r. vádlott bocsánat kérését, azonban nem tartotta indokoltnak a büntetés enyhítését.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője az indítványát a nyilvános ülésen az átirattal egyezően fenntartotta, továbbá kérte az I. r. vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények kiegészítését a betegségével.

Indítványozta a bűnügyi költség kiegészítését a védői díjjal, a bűnjelekkel kapcsolatban pedig azok megsemmisítését, illetve a 4. számú tételt a sértettnek, a Sony Ericsson telefont a sértett¹-nek kérte kiadni.

Ezen felül indítványozta az I. r. vádlott előéletének kiegészítését a Szolnoki Városi Bíróság ítéletével. Álláspontja szerint példát statuáló ítéletre van szükség, mely a speciális és generális prevenciót biztosítja.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítéletábra a vádlotti és védelmi fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, azonban hibázott, amikor nem tisztázta a bűnjelek sorsát, továbbá azt, hogy a 2 db. mobiltelefon kinek a tulajdonát képezi.

A másodfokú bíróság ezen kiküszöbölhető eljárási szabálysértés orvoslása érdekében a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tartott.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351. (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. A megállapított tényállás azonban - az iratok tartalmára tekintettel, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján - kis mértékben pontosításra szorul.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a 4. oldal 1. bekezdése után - a beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján kiegészíti az I. r. vádlott további elítéléseivel.

A Szolnoki Városi Bíróság a 2008. áprilisában elkövetett többrendbeli csalás büntette és csalás vétsége miatt a 2010. november hó 17. napján jogerős 5.B.1204/2009/57. számú ítéletével 1 év 4 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Szolnoki Városi Bíróság a 2011. május hó 06. napján jogerős 5.Bk.911/2010/8. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta a Salgótarjáni Városi Bíróság 4.B.560/2009/7. számú és a Szolnoki Városi Bíróság 5.B.1204/2009/57. számú elítéléseit és összbüntetésként 1 év 5 hónap 10 nap börtönbüntetést szabott ki, melyet az I. r. vádlott jelenleg is tölt.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2009. június hó 27. napján elkövetett lopás vétsége miatt a 2012. április hó 6. napján kelt 4.B.IV.780/2011/16. számú ítéletével 8 hónap fogházbüntetésre és 1 év járművezetéstől eltiltásra ítélte. Ennek a szabadságvesztés büntetésnek a végrehajtását az I. r. vádlott még nem kezdte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 7. bekezdését az ítélet tábla azzal pontosítja, hogy az ítélet 2008. október hó 29. napján jogerőre emelkedett, az ügyszám helyesen 21.B.28.723/2008/3.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdését az orvosi igazolás alapján azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott jelenleg AIDS-es megbetegedésben szenved.

Az ítélet 5. oldal 2. bekezdésének utolsó mondata kiegészítésre szorul azzal, hogy sértett2 igazolványait - a TB kártya és a forgalmi engedély kivételével - az I. r. vádlott által bérelt szobában, a vádlott nadrágja zsebéből előtalálták és a sértett részére kiadták. A sértett a forgalmi engedélyt pár nappal a történetek után kapta vissza.

Az 5. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 2 db. mobiltelefon közül a Nokia 3310 a Kft., míg az Ericsson T-290-es a tanú1 tulajdona volt.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 6. oldal 2. bekezdés 2. mondata után illeszti, hogy a sérülés olyannak minősíthető, mely vonatkozásában a ténylegesnél súlyosabb, halálos sérülés keletkezésének reális lehetősége adott volt. A szúrt csatorna abszolút anatómiai közelségébe esik a nyakhoz tartozó jobb oldali nagy átmérőjű verő- és visszér, melynek közvetlen sértéséből rendkívüli intenzitású gyors kivérzés jöhetett volna létre. (orvosszakértői vélemény, nyomozati irat 745. oldala)

A fenti kiegészítéssel a megállapított tényállás már megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve melyeket milyen okból vetett el.

Az I. tényállási ponttal kapcsolatban az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését nem tagadta, ugyanakkor vallomásai ellentmondásosak voltak a tekintetben, hogy a sértett táskáját ő vagy a II. r. vádlott vitte-e el.

A II. r. vádlott általi elkövetést cáfolta azonban a sértett² vallomása, aki az elkövetőt egyedül látta közvetlenül a bűncselekmény elkövetése előtt és azt követően is, amikor kezében a fekete színű válltászkájával elhagyta az épületet és kiment az utcára. A cselekmény elkövetése után a sértett elmondta a történeteket tanú¹-nek, a férfiról személyleírást is adott, aki azonnal közölte, hogy az illetőt I.r. vádlottnak hívják.

A sértett² a nyomozás során fényképről felismerte és beazonosította az I. r. vádlottat.

A tanú¹ vallomásában a fentieket megerősítette.

A II. r. vádlott - a fenti bizonyítékokkal összhangban - állította, hogy az I. r. vádlott beszámolt neki a bűncselekmény elkövetéséről. Ugyanakkor azt is előadta, hogy az irodaházban először valóban együtt voltak az I. r. vádlottal, de ő visszament a munkásszállóra és egyedül hagyta az I.r. vádlottat a helyszínen. Ezzel pedig a sértett² vallomását erősítette meg.

A bűncselekmény az I. r. vádlott általi elkövetését támasztja alá az a tény is, hogy a sértett² táskájából kivett, rendőri igazolványt tartó tokot a 2009. július hó 12-i bűncselekmény elkövetéséhez az I. r. vádlott használta fel, illetve a biztonsági őr sértett nevére kiállított igazolványok túlnyomórészt Az I. r. vádlott szobájában, az általa viselt nadrág zsebében találta meg és foglalta le a nyomozó hatóság.

Az I. tényállási pontban írt cselekmény az I.r. vádlott általi elkövetését a fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta.

A II. tényállási ponttal kapcsolatban a szűrés tényét egyik vádlott sem vitatta, de a vallomásaik a részleteket illetően csak annyiban voltak elfogadhatóak, amennyiben azt más bizonyítékok is alátámasztották.

A sértett¹ végig következetesen állította, hogy a vádlottak nyomozóként jelentkeztek be, börtökben lévő jelvényt mutattak fel és a 2 nappal korábbi bűncselekményről kezdtek el beszélgetni.

A vádlottak távozása előtt az egyikőjük - akit az I. r. vádlottban ismert fel a nyomozás során és a tárgyaláson is - minden előzmény nélkül nyakon szúrta. Ezt követően lefektették a portafülkében, majd mondták neki, hogy hívják a mentőket, de amikor elmentek kulcsra zárták a bejárati ajtót, illetve a sértett észlelte azt is, hogy a telefon csatlakozóját is kihúzták.

A tanú¹ és a tanú² tanúk vallomásai alátámasztották az I. r. vádlott által sem vitatott kutatást az irodákban, a lefoglalás adatai pedig megegyeztek az I. r. vádlott által elvitt tárgyak körével.

Azt a tényt, hogy a vádlottak pénzszerzési céllal mentek 2009. július hó 12. napján az irodaházba, a tanú3 és az 1. számú tanú vallomásai alapján - a vádlottak által sem vitatottan - a bizonyítékokkal összhangban állapította meg az elsőfokú bíróság.

A II. r. vádlott azon védekezését, hogy nem volt szándékában ölni, cáfolta az 1. számú tanú nyilatkozata, miszerint arra a kérdésre, hogy „mit fognak csinálni az őrral”, úgy felelt, hogy „elintézik, el fogják némítani bármi áron”, illetve a tanú látta a II. r. vádlottnál azt a műanyag-borítású, mindkét végén hurokkal ellátott acélsodronyt, amely szerinte alkalmas volt a fojtásra.

Az I. r. vádlott is úgy nyilatkozott, hogy a II. r. vádlott azért vitt magával egy „zöld színű vezetékét”, hogy azzal az őrt megfojtsa.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság szerint is megállapítható, hogy a vádlottak szándéka - a verbális közlésen túl a magukkal vitt eszközökre is figyelemmel - ölésre irányult.

A II. r. vádlott azon védekezése, hogy segített a sértettnek a vérzését csillapítani, nem cáfolható. A helyszíni szemle során az elsősegély-dobozról készült fényképfelvétel, és a sértett1 nyomozati vallomása - miszerint adtak neki valamit a vérzés elállítására - ezt alátámasztja. Ugyanakkor ez a körülmény súlytalan az eljárás egyéb adataihoz képest.

Saját vallomása szerint is a II. r. vádlott kihúzta a telefon zsinórját az aljzatból, elhitették a sértettel, hogy mentőt hívtak, bezárták a bejáratit ajtót, a kulcsot pedig eldobták.

Ilyen körülmények között a II. r. vádlott fenti magatartása komoly segítségnyújtásnak nem értékelhető.

Az elsőfokú bírósági ítélet indokolásának 18. oldal 2. bekezdésében foglaltakat a másodfokú bíróság azzal pontosítja, hogy az I. r. vádlott a tárgyaláson elismerte, hogy a helyszínről 2 db. mobiltelefont tulajdonított el. A nyomozás során pedig megállapításra került, hogy az egyik telefon a Kft. tulajdonában volt, ahol a tanú1 alkalmazottként dolgozott, míg a másik telefon tanú1 nevére szerepelt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a vádlottak által elkövetett bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes, azzal, hogy a pénzügyi bűncselekmény minősítése pontosításra szorul.

Az elsőfokú ítélet 21. oldal utolsó bekezdésétől a 23. oldal 2. bekezdéséig a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglaltak alapján részletes jogi indokolást adott az emberölés büntettségére vonatkozóan, elemző értékelésével a

másodfokú bíróság is egyetértett, a kétszeresen minősülő emberölés kísérlete mindkét vádlott terhére megállapítható volt, tettesi illetve bűnsegédi alakzatban.

Az okirattal visszaélés vétségének jogi indokolását azzal pontosítja, hogy a táska ellopása esetén az elkövető tudata nyilvánvalóan átfogja annak a lehetőségét is, hogy abban közokirat is van, így elvételi szándéka eshetőlegesen a közokiratra is kiterjedt. Az 1/2009. számú Büntető jogegységi határozat alapján a jogtalan megszerzéshez az is szükséges, hogy az elkövető eshetőleges szándékkal elvett közokiratot viszonylag tartósan, hosszabb ideig birtokolja. Következésképp tényállásszerű megszerzésről akkor van szó, ha az elkövető eshetőleges szándéka a tartós birtoklásra is kiterjed.

A Btk. 313/C. § (1) bekezdésében meghatározott készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés eredmény-bűncselekmény, a kár bekövetkezésével válik befejezetté. A cselekmény tehát mindaddig a Btk. 16. § szerinti kísérleti szakban marad, amíg a kár be nem következik. Az I. r. vádlott cselekménye - azáltal, hogy sikertelenül próbált pénzt felvenni a bank-automatából - kárt nem okozott.

A bűncselekményt rövid időközönként, többször, ugyanazon sértett sérelmére követte el, megállapítható tehát a Btk. 12.§ szerinti folytatólagosan történő elkövetés is.

2012. április hó 15. napjától kezdődő hatállyal a 2012. évi II. számú törvény 253.§ (2) bekezdése oly módon módosította a Btk. 138/A. § a) pontját, hogy a szabálysértési értékhatár felső határát 50.000.- forintra emelte.

A szabálysértési értékre elkövetett olyan vagyon elleni cselekmények azonban, amelyek önmagukban csupán szabálysértések lennének, éppen a folytatólagosság egységébe való tartozás miatt válnak bűncselekménnyé.

Erre tekintettel a cselekmény minősítése az elkövetéskori és az elbíráláskori Btk. szerint is változatlan.

Mindezekre tekintettel az I. r. vádlott pénzügyi bűncselekménye folytatólagosan elkövetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége kísérleteként (313/C. § (1) bek. b) pont és (2) bek. I. fordulata) minősül.

A büntetés kiszabása körében irányadó az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel, azok azonban kiegészítésre és pontosításra szorulnak az alábbiak szerint.

Az ítélet tábla az I. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként értékelte azt a tényt, hogy a terhére rótt pénzügyi bűncselekmény is kísérleti szakban maradt, továbbá, hogy AIDS-es megbetegedést diagnosztizáltak nála. A súlyosító körülmények közül mellőzi az I. r. vádlott tekintetében az ittas állapotban való elkövetésre utalást, tekintettel arra, hogy ezt nem lehetett kétséget kizáróan bizonyítani.

Esetében további súlyosító körülmény azonban, hogy a bűncselekményeket két felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és egy folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Mindezek alapján az így kiegészített súlyosító körülményekre is figyelemmel az I.r. vádlott esetében a törvényi minimum közelében kiszabott szabadságvesztés büntetés igazodik a bűncselekmények tárgyi súlyához és az I. r. vádlott alanyi bűnösségi fokához.

A II. r. vádlott esetében a Btk. 87. § (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazott enyhítő szakasznak megfelelően kiszabott szabadságvesztés büntetés megfelel a büntetéssel elérni kívánt céloknak.

Az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában elmulasztott utalni arra, hogy a Btk. 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján a vádlottak a szabadságvesztés büntetésük legalább négyötöd részének kitöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra.

Az ítélőtábla kijavította az elsőfokú ítélet rendelkező részében szereplő elírást, és II.r. vádlottat helyesen II. r. vádlottként jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései - a bűnjelekről való rendelkezés és a bűnügyi költség viselése kivételével - törvényesek.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének bűnjelekre vonatkozó rendelkezései nem felelnek meg a törvényi előírásoknak, részben hiányosak, iratellenesek, továbbá elmulasztotta az elsőfokú bíróság a vádlottakat és a sértett¹-et nyilatkoztatni arra vonatkozóan, hogy a tulajdonukat képező lefoglalt dolgokra igényt tartanak-e.

A törvénynek megfelelő döntéshez szükséges adatok azonban a rendelkezésre álló iratok és a másodfokú eljárás során bizonyítás felvétele keretében tisztázhatóak voltak.

Az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.427/2011. számon bűnjelként kezelt tárgyak közül a 44. tételszám alatti - a bűncselekmény elkövetésének eszközéül szánt - acélsodrony elkobzását rendelte el a Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

A nyomozati iratok 691. oldalán szereplő, a Pannon GSM által 2010. február hó 15. napján küldött átirat szerint a bűnjeljegyzék 4. tételszáma alatt szereplő mobiltelefon a Kft., míg a 15. tételszám alatt szereplő Ericsson T-290-es mobiltelefon a tanú1 tulajdona. A nyomozati iratok alapján megállapítható volt az is, hogy a 18., 19. és 24. tételszám alatti bűnjelek a Közalapítvány tulajdonát képezik.

Ezért az ítélőtábla ezeket a tárgyakat - a Be. 155. § (2) bekezdése alapján - a tulajdonosoknak rendelte kiadni.

A másodfokú tárgyaláson tett vádlotti és sértetti nyilatkozatok alapján és a Be. 155. § (1) és (8) bekezdése szerint a bűnjeljegyzék 1-től 3-ig, 5-től 14-ig, 16., 17., 20-tól 23-ig, 25-től 43-ig, 45-től 47-ig és 49. tételei alatt szereplő dolgok, továbbá a 15. sorszám alatt kezelt 2 db. mobiltelefon közül a Vodafone 331. típusú megsemmisítését rendelte el.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni az eljárás során az I. r. vádlottól lefoglalt és a Budapesti Rendőr-főkapitányság számláján 4776/2009. bűnügyre hivatkozással bűnjelként kezelt 1.460.- forintról.

Az ítélet tábla a Be. 155.§ (1) és (2) bekezdése alapján a pénzösszeg lefoglalását megszüntetette és az I. rendű vádlottnak kiadni rendelte, de a Be. 157.§ (1) bekezdése alapján a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

Az elsőfokú bíróság bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezése szintén nem felelt meg a törvényi előírásoknak, tekintettel arra, hogy abban számítási hibát vétett és elmulasztotta a 2011. július hó 11. napján tartott elsőfokú bírósági tárgyaláson a II. r. vádlott kirendelt védőjének díjaként felmerült és a költségjegyzék 12. tételszáma alatt bejegyzett 20.750.- forintról való rendelkezést.

Ezért a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján a bűnügyi költségről való rendelkezést megváltoztatta, és a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján a törvénynek megfelelő rendelkezést hozott.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A II.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 381.§ (1) bekezdése, illetve a Be. 338.§ (3) bekezdése alapján a vádlottakat külön-külön kötelezte.

Budapest, 2012. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magócsi István s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Irén s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.16/2011/31. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.396/2011/15. számú ítéletében írt változtatással 2012. év

június hó 8. napján mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
Nyers Mária
bíróügyi ügyintéző